

Jaargang 5 nr 2

Corso & Courant 2025

www.corsoenco.nl

Het nachtcollege:
'Al heeft dit de uitslag
niet beïnvloed toch?'

**In gesprek met
Joost Duvigneau**
'Het bloemencorso is van
de bouwers; wij zijn er om
hen te ondersteunen.
En dat doe ik met
veel plezier!'

Corso&Cotertjes
'Dat was even
schrikken, maar
het liep gelukkig
goed af'

Colofon

De Corso&Courant is een uitgave van stichting Corso&Co. Oplage: 100 exemplaren.

Eindredacteur

Marco Wolters

Teksten

Jay Frerichs
Jim ten Hagen
Louna ten Hagen
Nicky ten Hagen
Youri Riggelink
Harm Scholten
Wendy Venhorst
Wendy Wansink-Visser
Marco Wolters

Foto's

Mitch Frerichs
Robert de Jong
Sjaak Visser

Diverse foto's bij artikelen

Koen Eshuis
Youri Riggelink
Jaap Wansink
Marco Wolters
en anderen

Met speciale dank aan

Joost Duvigneau

Bezoekadres

Corsohal
Kastanjelaan 94
Winterswijk

Secretariaat

Stichting Corso&Co
Zonnebrink 122
7101 NC Winterswijk

info@corsoenco.nl

Voorwoord

door De Nachtburgemeester

Met het schrijven van dit stuk schiet de lach weer regelmatig op mijn gezicht. Niet omdat alles altijd even soepel ging – integendeel – maar juist omdat de herinneringen van de aanloop naar ons 25-jarig jubileum “Ter Land, Ter Zee en In de Lucht – Gein op het Plein!” minstens zo hobbelig waren als onze vervoersmiddelen.

Want laten we eerlijk zijn: het Nachtkollege heeft in de afgelopen maanden zware tijden gekend. Tijden waarin dwangmatig drankgebruik hand in hand ging met het lospeuteren van deelnemers bij verschillende corsogroepen. Geen fraaie combinatie, maar zeker wel zo effectief. Gezien de deelnames kunnen we gerust stellen dat ons werk niet onopgemerkt is gebleven.

Als Nachtkollege maak je helaas niet altijd vrienden. Zo zijn na ons bezoek zelfs een aantal klachten aan de Parallelweg beland. Of dat lag aan het volume, het tijdstip of de creatieve interpretatie van verkeersregels laten we maar even in het midden.

Ook onze vervoersmiddelen bleken ongekend populair. Velen hebben een testrit mogen maken op de tandem, waarna vaak reparaties nodig waren om überhaupt weer verder te kunnen. En onze

testmodel-fiets? Die waren we na een bezoek gewoon kwijt. Deze is later weer op onze radar gekomen onder het mom van een corsowagen “fietspad”. Eind goed, al goed. Soort van.

Maar bovenal kijken we met een grote glimlach terug op de enorme hoeveelheid voorpret in de aanloop naar dit jubileumfeest. Want dat is waar het Nachtkollege voor staat: een gezonde dosis chaos, een flinke scheut humor en vooral samen herinneringen maken waar nog lang over nagepraat kan worden (en soms over geklaagd).

Veel leesplezier gewenst en op naar de volgende 25 jaar... al doen we het qua tempo misschien iets rustiger. (Misschien.)

Inhoudsopgave

Colofon en Voorwoord	2
Inhoudsopgave	3
In gesprek met	4-7
Corso&Cotertjes	8
Corso&Coters	9
Rewind & Fast Forward	10-11
Een foto zegt meer ..	12-13
Van de nachtbestuurstafel	14-17
Met dank aan	18-19
Corso&con net	20-21
In de steigers	22-23
TLTZ, mede gedragen door	24

CORSOENCO

CORSOENCO

In gesprek met

Joost Duvigneau

door Wendy Venhorst

Wie denkt dat Joost Duvigneau (44) graag op de voorgrond staat, heeft het mis. Als voorzitter van de Optochtcommissie is hij sinds 2019 een van de (stille) krachten achter het Winterswijkse bloemencorso. Van veiligheid en vergunningen tot de communicatie met bouwers. Joost overziet het geheel, zonder daarbij de mensen uit het oog te verliezen. "Het bloemencorso is van de bouwers; wij zijn er om hen te ondersteunen. En dat doe ik met veel plezier!"

Ben je al van jongs af aan een corso-fan?

"Jazeker! Hoewel mijn ouders niet uit Winterswijk komen, ben ik er wel geboren en getogen. Ik kwam dan ook al vroeg in aanraking met het corso. Bij Wivoc hielp ik tijdens de plaknacht met 'konten'. Ook keken we altijd naar de optocht. Ik had er wel iets mee. Ik vond het mooi om te zien en knap gemaakt. Maar ik had toen natuurlijk nog geen idee hoeveel tijd en energie het allemaal kost."

Sinds 2019 ben je voorzitter van de Optochtcommissie. Hoe ben je in deze functie terechtgekomen?

"Ik heb een tijdje buiten Winterswijk gewoond. Toen ik na enige tijd weer terugkwam met mijn vrouw, wilde ik graag iets voor de gemeenschap doen. Vervolgens ben ik lid geworden van Vereniging Volksfeest en heb ik me aangesloten bij de Optochtcommissie. Na een jaar werd ik gevraagd voor het secretariaat van de Optochtcommissie en na een tijdje vroeg Martijn Gussinklo of ik voorzitter wilde worden. In basis was dat niet mijn ambitie. Ik hoef namelijk niet per se op de voorgrond te staan, daar word ik niet het meest gelukkig van. Maar ik had inmiddels een goed contact opgebouwd met veel corsoverenigingen en onze eigen leden, en dus leek het een logische stap."

Wat doe je precies als voorzitter?

"Samen met de commissie ben ik verantwoordelijk voor de organisatie en het veilige verloop van de optocht. En daar komt veel bij kijken: overleg met bijvoorbeeld de gemeente, veiligheids-

diensten, bouwers, Bloemencommissie en Technische commissie. Daarnaast moeten we ieder jaar opnieuw weer zorgen voor vergunningen en een veiligheidsplan. Ook heb ik veel contact met de bouwgroepen. Waar lopen ze tegenaan, wat zijn hun wensen, hoe kunnen wij helpen? Wat dat betreft ben ik een soort relatiebeheerder. Goede communicatie is daarbij echt de crux. Er zijn veel mensen betrokken en iedereen vindt ergens iets van. Dan moet je helder blijven en zorgen dat afspraken duidelijk zijn."

En wat doe je op de vrijdag en zaterdag zelf?

"Dan zit ik om half zeven al op de fiets voor de laatste voorbereidingen. Om tien uur fluit ik bij het gemeentekantoor af en gaan de deelnemers de route op. We begeleiden de optocht met drie coördinatoren om te zorgen dat de optocht zo goed mogelijk verloopt. In het verleden zaten er veel gaten in de optocht. Dat is de laatste jaren gelukkig een stuk minder geworden. Ik zie het ook echt als een uitdaging om die gaten er zoveel mogelijk uit te halen. Na de optocht op vrijdag volgt de juryvergadering en uiteindelijk de prijsuitreiking. Soms moet ik tussen-

door nog bij een groep langs om bijzonderheden te bespreken of om even een hart onder de riem te steken. Dat is misschien wel mijn belangrijkste taak. Na de eindopstelling op zaterdag, als alles veilig is verlopen, gaat de druk van de ketel en genieten we met de bouwers en commissie nog even na."

Zijn die dagen niet ontzettend stressvol?

"Dat valt op zich wel mee; ik zou het gezonde spanning noemen. We zijn goed voorbereid, hebben een sterk team en een degelijk veiligheidsplan. Ook hebben we regelmatig 'doorleefsessies'. Wat doe je als dit gebeurt, hoe reageer je onder die omstandigheden? We weten dus wat we moeten doen. Gelukkig ben ik verder ook niet zo snel van de leg. Het lastigste is als wagens niet meekomen of als er onduidelijkheid is rondom de jurering."

Waar wil je de komende jaren graag aan werken?

"Aan het verder versterken van de samenwerking tussen de organisatie en de bouwers. We experimenteren bijvoorbeeld met een andere aansturing van de optocht, waarbij we corsogroepen meer betrekken bij het regelen van het tempo. Ook proberen we samen het corso op een leuke manier bij de jeugd onder de aandacht te brengen, door samen te werken met (middelbare)scholen. Daarnaast zie ik veel kansen in regionale samenwerking met omliggende corso's, zoals in Beltrum, Rekken en Lichtenvoorde. Door kennis te delen en samen cursussen te organiseren, versterken we elkaar. Dat begint nu echt z'n vruchten af te werpen."

'De eerste wagens op de vroege vrijdagochtend geven mij altijd kippenvel!'

'Het feest van Corso&Co was echt een feest van en voor de bouwers'

Wat vond je van het jubileumfeest van Corso&Co?

"Dat was een heel gaaf evenement! Echt een feest van en voor de bouwers. Heel knap hoe ze dat evenement hebben neergezet, ook qua veiligheid. Ik vond het ook leuk dat nog behoorlijk wat mensen van de helling af wilden. Het was een prachtige dag, met veel publiek en perfect weer. En ook 's avonds was het gezellig. Dat soort dagen laten zien hoe sterk de corsogemeenschap is. Een dikke pluim voor de organisatie dus!"

Hoe was het om tijdens deze dag spreekstalmeester te zijn?

"Ik vond het een hele eer en heb er echt van genoten. Veel deelnemers kende ik al, dat maakte het makkelijker om alles aan elkaar te praten. De meeste deelnemers hadden bovenaan de helling wel knikkende knieën, maar het was ook best hoog. Juist op zulke momenten besef je hoe spannend het is."

In november was je ook betrokken bij de organisatie van het Corso Congres in Winterswijk. Wat houdt dit congres precies in?

“Het Corso Congres wordt jaarlijks georganiseerd om bouwers, telers en organisatoren uit het hele land samen te brengen. Het is een van de activiteiten van de Corsokoepel. Dit jaar mochten wij het congres organiseren. Belangrijkste doel is om kennis en ervaringen te delen en daarmee te zorgen voor behoud van kennis en kunde voor de toekomst.

We lopen vaak tegen dezelfde thema's aan. Denk aan veiligheid, regeldruk, het gebrek aan vrijwilligers en de uitdagingen rondom de teelt. Tijdens zo'n dag merk je hoe waardevol het is om hier met elkaar over te praten en van elkaar te leren.”

Hoe hebben jullie deze dag ingevuld?

“We hadden een heel afwisselend programma, met ruimte voor zowel inhoud als ontmoeting. De dag begon plenair, met aandacht voor de geschiedenis van Volksfeest Winterswijk en een lezing over de organisatie van grote evenementen in tijden van toenemende regeldruk. Ook het verhaal over het Steengroevetheater, dat uitgroeide tot een landelijk evenement, werd gewaardeerd.

Daarnaast waren er bijzondere intermezzo's, zoals de audiodescriptie met een blindentolk. Hierbij konden deelnemers zelf ervaren hoe een optocht wordt 'gezien' zonder zicht. Yvon Boerman, die zelf blind is, vertelde daarbij welke impact deze audiodescriptie op haar heeft

gehad. Dat maakte veel indruk. Na de lunch volgden meerdere themasessies, onder meer over de bloemteelt, veiligheid, ontwerpen met AI, jurering en vrijwilligerswerving. 's Avonds was er nog een hapje en een drankje, gevolgd door een corsoquiz.”

Hoe kijken jullie terug op deze dag?

“We kijken er heel tevreden op terug. Met zo'n 125 deelnemers was het zelfs de best bezochte editie tot nu toe. Hoe dat kan? Misschien sprak het programma aan, misschien was de opkomst hoog omdat het congres vorig jaar helaas niet is doorgegaan. Maar het laat in ieder geval zien hoe groot de betrokkenheid binnen de landelijke corsowereld is.”

'Vroeger was alles geheim, nu wordt er veel meer via social media gedeeld.'

Wat is volgens jou de kracht van het Winterswijkse corso?

"We hebben nog altijd een breed deelnemersveld met grote en kleinere wagens door elkaar. Ook lopen veel lokale muziekkorpsen mee die een behoorlijke rol spelen in het corso. Dat zie je niet overal meer. Bovendien hebben we hier niet de neiging om alleen maar groter en groter te bouwen. We hebben wel een mooi aantal grote wagens, maar die blijven aandacht houden voor detail. En kennelijk spreekt dat aan, want we hebben de afgelopen jaren steeds meer publiek. Dan doen we met z'n allen toch iets goed!"

Zijn er ook nog dingen die beter kunnen?

"Cruciaal voor de toekomst is de huisvesting van bouwgroepen. Aan de Laan van Hilbelink zitten nu meerdere A-bouwers bij elkaar, maar dat contract loopt over een paar jaar af. Voor die tijd moeten we een goede oplossing hebben gevonden, liefst binnen Winterswijk. Het is heel belangrijk dat we daar tijd en energie in stoppen. Bouwers bij elkaar houden levert enorm veel meerwaarde op."

Hoe houd je corsogroepen betrokken bij het Winterswijkse corso?

"Het corso zelf verbindt enorm, zeker als er naast het bouwen ook ruimte is voor gezamenlijke activiteiten, zoals feesten en jubilea. Dat sociale element is minstens zo belangrijk als het bouwen zelf. Daarnaast zetten we vanuit de organisatie in op open communicatie. Wij geven de kaders aan en laten duidelijk merken dat we er vóór de bouwers zijn. Ook helpt het dat tegenwoordig meer wordt gedeeld. Vroeger was veel rondom een wagen geheim, werden de ramen letterlijk afgeplakt. Nu wordt er veel via social media gedeeld. Dat maakt het toegankelijker en zorgt voor meer samenhang en betrokkenheid."

Hoe belangrijk is de jeugd in dit verhaal?

"Zonder jeugd geen corso, zo simpel is het. Je moet ze al op jonge leeftijd enthousiast maken voor het bouwen, anders raak je ze rond hun vijftiende, zestiende kwijt. Dat enthousiasmeren gebeurt deels via de ouders, maar wij en de corsogroepen zelf moeten daar ook actief in blijven. Zo hopen we bijvoorbeeld via activiteiten op scholen en erfgoedmarkten jongeren aan het corso te binden."

Wat vind jij zelf het mooiste moment van het corso?

"Als ik op de vroege vrijdagochtend, rond een uur of zeven, half acht, de eerste wagens in vol ornaat zie aankomen, dan is dat voor mij altijd wel een 'kippenvelmoment'. Alles wat je maanden in hallen hebt gezien, staat daar dan ineens op straat. En elk jaar weer op een hoger niveau. Dat is een moment dat me altijd heel erg bijblijft."

Waar hoop je over vijf jaar te staan met het corso?

"Ik hoop dat we dan nog steeds rond de veertig wagens hebben en dat de huisvesting goed geregeld is. Daarnaast willen we samen met de Bloemencommissie, onder leiding van Eric Hogeboom, de teelt verder verbeteren, zodat de aantallen toenemen. De koelproef van afgelopen jaar speelt hierin een belangrijke rol: door bloemen in een koeltrailer op te slaan, kunnen ze eerder worden geoogst. In een moeilijk jaar levert dit extra speelruimte op. Bovendien hoop ik dat we het corso als organisatie, bouwers en gemeente samen blijven doen, met plezier en vertrouwen in de toekomst. Daarbij gaat het niet om mij of om de organisatie. Het bloemencorso is van de bouwers; wij zijn er om hen te ondersteunen. En dat doe ik met veel plezier!"

'We hebben de afgelopen jaren steeds meer publiek. Dan doen we met z'n allen toch iets goed!'

CORSO & COTERTJES

Hondstrouw

door Louna ten Hagen

In februari begon ons avontuur met het bedenken van een ontwerp voor onze corsowagen. We gingen daarvoor naar Sevink Mölle. Daar mochten we lekker spelen én iedereen mocht een eigen ontwerp maken. Uiteindelijk konden we kiezen uit bijna tien ontwerpen.

Het ontwerp van de hond kreeg de meeste stemmen. Zo werd de hond ons corsowagenontwerp voor 2025. Om een goed voorbeeld te hebben, kochten we een speelgoedhondje. Dat hielp ons bij het bouwen van de wagen.

De vaders begonnen als eerste met het maken van de basisvorm van de hond. Toen die klaar was, mochten de grote meiden de eerste laag krantenpapier erop plakken. Dat was best spannend, want dit was het echte begin van de wagen. Nadat de eerste laag erop zat, mochten ook de jongere Cotertjes meehelpen met de volgende lagen. Iedereen hielp mee en het was heel gezellig.

In de plakweek was het tijd om de hond te verven. Ook bedachten we wat we als

opvulling op het wagentje konden gebruiken. Zo ontstond het idee om een stuk touw te plaatsen en de naam CoCo (Corso&Cotertjes) op het naambordje te zetten.

Donderdag vóór het volksfeest mochten we eindelijk bloemen plakken. Eerst moesten we de bloemen knten. Daarna lijmde we de wagen in en plakten we de bloemen erop. Dat deden we netjes om de beurt. Ik mocht zelfs de allereerste bloem op de wagen plakken! De oudere meiden werkten aan het gezicht van de hond en de anderen plakten bloemen op het lichaam.

Toen we klaar waren en de wagen naar binnen wilden rijden om hem te laten zien, ging het bijna mis. De wagen viel

bijna voorover! Gelukkig stonden er veel ouders omheen en konden zij de wagen net op tijd opvangen. Dat was even schrikken, maar het liep gelukkig goed af. 's Avonds hebben de papa's extra contragewichten geplaatst, zodat het wagentje niet meer kon omvallen. Daardoor werd hij wel een stuk zwaarder.

Tijdens de corso-optocht mocht ik de eerste dag meelopen met de grote wagen als figurant. De tweede dag liep ik mee met ons eigen wagentje. Op vrijdagavond gingen we met z'n allen naar de prijsuitreiking. Dat was best spannend, want we zijn zesde geworden bij de C-wagens. Daar zijn we super trots op!

En nu? Nu zijn we alweer bezig met een nieuw ontwerp. Op naar het volgende corso-avontuur!

Dweilpauze

Wij hebben afgelopen jaar de wagen Dweilpauze gemaakt. Het plan was om een C wagen te bouwen, maar toen we klaar waren met het lassen, kwamen we erachter dat we met de houding van de armen niet meer binnen de afmetingen van een C-wagen bleven dus toch een B-wagen gingen bouwen.

Het bouwproces ging ook goed. De eerste dag gingen we het metaal buigen in de goede vorm. Toen dat allemaal klaar was mochten we lassen. Dat was erg leuk en ik verheug me er nu alweer op. Vervolgens gingen we papier plakken, wat natuurlijk bij ons net zo als altijd hartstikke gezellig was. Uiteindelijk konden we gaan verven. Eerst ging Peter vakjes maken en de kleuren bepalen en daarna mochten wij het verven. De moeilijkere plekken deden Erik, Peter en Dilana.

En toen was daar de leukste week van het jaar: de plakweek. Het was hartstikke leuk om te doen en ook heel gezellig. Het meeste mochten we zelf doen maar de moeilijkere plekken deden Erik, Peter en Dilana, want die hebben meer ervaring als ons. Uiteindelijk waren we klaar rond middernacht.

Wij zijn dit jaar 9e geworden in de B-klasse met 80,19 punten. Ik denk zelf dat als we (de jongens voor de wagen met de instrumenten) iets enthousiaster waren geweest en er een echt feestje van hadden gebouwd dat we hoger hadden kunnen eindigen. Ook al vind ik een 9e plaats ook goed voor de eerste keer in de B-klasse!

Rewind & Fast Forward

door Yuri Riggelink

Rewind

Het corsojaar 2025 is er weer één voor in de boeken. De seizoensopening, knollen poten, het Zomerfestival, spontane barbecue's, uitstapjes, dahlia's plukken, de plakweek, Volksfeest, het jubileumfeest, knollen rooien en nog veel meer werkzaamheden, activiteiten en groepsmomenten vulden een zomer die voorbij vloog. Zomers die elk jaar sneller lijken te gaan.

Natuurlijk wordt de zomer ook gevuld met andere bezigheden. Werk, sport, vakantie, familie en vrienden vormen voor de meesten de basis. Maar een groot deel van de overige vrije tijd staat toch

vooral in het teken van het corso. Het besef dat de zomer voorbij vliegt is het grootst op die momenten in augustus waarop we om acht uur 's avonds buiten koffie drinken en het om tien uur eigenlijk alweer donker is. En toen we afgelopen september bij het strandbad het jubileumfeest aan het opbouwen waren en de zon rond acht uur onderging, was het helemaal duidelijk: de herfst stond voor de deur.

De herfst is hét moment om terug te kijken op 2025, te evalueren en vooruit te kijken naar 2026. En terugkijkend kunnen we concluderen dat het opnieuw een interessant jaar was. Met hoge pie-

ken en diepe dalen, maar nooit saai. De uitgifte van de Courant (jaargang 5, editie 1) kwam met een speciale aankondiging. Er hing iets in de lucht, er stond iets te gebeuren. Spontaan werd besloten om er een American style barbecue aan toe te voegen. De perfecte setting om de plannen voor het jubileumfeest bekend te maken. En wie konden dat beter doen dan het gezicht van het evenement zelf: het Nachtcollege.

Ondertussen verliep de bouw van de wagen voorspoedig en al snel was het tijd voor het Zomerfestival. Een geslaagde dag op een prachtige locatie, die voor velen als een verrassing kwam. Het bracht sfeer en ruimte voor nieuwe activiteiten, wat resulteerde in nog vele borrels tot in de late uurtjes. De weken daarna stonden volledig in het teken van de wagenbouw: de vorm afronden, proefritten plannen, aanpassingen doen en de techniek inbouwen.

Veel werk en strakke deadlines. Al zijn die deadlines, zoals bij elke crowsowagen, relatief. Een crowsowagen blijft tenslotte een prototype, waarbij elke paar stappen vooruit vaak ook weer één stap terug betekent. De deadlines zijn vooral doelen om ons zo goed mogelijk te positioneren voor de plakweek.

De plakweek bracht de nodige uitdagingen, maar om half acht op vrijdagochtend stonden we klaar op het opstel terrein voor de optocht. Helaas was die voor ons van korte duur en werd het ons dit jaar niet gegund om met deze wagen mee te strijden om de winst. Het gevoel van onrecht overheerste. Toch bleef de algehele stemming positief en was iedereen enorm trots op wat we samen hadden neergezet. De zaterdagoptocht gaf het vertrouwen een flinke boost en ook aan de gezelligheid van het volksfeest deed het niets af.

Fast forward

Kijkend naar de toekomst verwachten we opnieuw een mooi jaar. We starten in januari en april met de jubileumfeesten van twee van onze collega crowsogroepen en de seizoensopening met maquettepresentatie in februari. Daarna kan de bouw van de wagen voor 2026 beginnen en voor je het weet is de winter alweer voorbij.

Eind april gaan de knollen de grond in op hun nieuwe plek aan de Meekertweg en niet veel later zitten we alweer midden in de zomer. Je weet wel, die periode die komend jaar nóg net iets sneller voorbij zal vliegen dan afgelopen jaar.

Een foto zegt meer..

Van de nachtbestuurstafel

door Jay Frerichs, Nicky ten Hagen en Harm Scholten

Op een willekeurige avond op het terras bij Wunderbar werden wij (Nachtcollege) gevraagd of wij niet alleen voor de lol in de hal een hapje en een drankje wilden verzorgen, maar of onze gezichten ook gebruikt mochten worden voor een feest ter ere van het 25-jarig jubileum. Aangezien wij vermoedden dat dit een kans op veel alcoholgebruik zou zijn, zeiden wij unaniem JA op deze kans.

Kort hierop volgend ontstond een biddoorlog op Marktplaats. Helaas niet met onbekenden, maar achteraf gezien onderling. Hierdoor hebben wij een fantastische Gazelle-klasseker bemachtigd, die we omgetoverd hebben tot ons vervoersmiddel voor bezoeken aan potentiële deelnemers om hen enthousiast te maken. Het bleek echter een zware taak om telkens langs corsoclubs te gaan en mensen te enthousiasmeren met ons verhaal, een koud drankje en – oh ja – ook die flyers. Meerdere adressen op één avond bezoeken bleek pittiger dan gedacht, gezien het enthousiasme van alle corsoclubs. Het ontvangst was zeer hartelijk; ideeën vloeiden over tafel en al snel werden de wildste plannen bedacht.

Elke vertegenwoordigingsreis vergde een goede voorbereiding, en wat extra manschappen om de weer vergeten spullen te laten brengen. Bier en shotjes werden natuurlijk nooit vergeten.

Om mensen een idee te geven van hoe het voertuig vormgegeven moest worden, hadden wij een testmodel gemaakt,

gekocht voor zeven saucijzenbroodjes. Deze werd snel omgetoverd tot prototype en moest uitvoerig getest worden. De sterkte werd getest op net niet voldoende openstaande deur: geslaagd en geschikt voor de volgende test. Een teststelling was snel gebouwd en waaghalzen waren niet moeilijk te vinden.

In de plakweek ontstond nog een moment om een nachtelijke rit te maken langs meerdere corsoclubs. Dit keer waren we de flyers niet vergeten mee te nemen vanuit de hal, maar ze vervolgens elke keer meenemen vanaf de ene locatie naar de volgende bleek toch een uitdaging. Voor wie dit verhaal onbekend is: corsogroep Woold is toch wel een stukje terugfietsen voor wat flyers midden in de nacht van de plakweek.

Terwijl we onze zonden stonden te overdenken, betreffende de vergeten flyers, kreeg het Nachtcollege het idee om de parallelweg nogmaals te bezoeken om te kijken of daar nog aanwezig waren. Dit bezoek leidde helaas tot het verlies van ons prachtige prototype en tot een modificatie aan onze tandem – wél extra degelijk gelast. De terugrit naar de hal was niet zonder slag of stoot, aangezien de ketting van de tandem de enorme

krachten van het Nachtcollege niet kon weerstaan, zeker niet in de tunnel bij het GKC. Gelukkig zijn we ook van deze trip uiteindelijk weer veilig teruggekomen. Tijdens het corso was het een leuke verrassing om te ontdekken dat ons prototype, die we helaas waren verloren aan een takel aan het plafond van de parallelweg, was omgetoverd tot corsowagen. Een erg originele deelname door de 'Padvindders' van Winterswijk.

Na al onze inspanningen was eindelijk de dag van het evenement aangebroken. Deelnemers kwamen hun mooie creaties brengen en verlieten na het zien van de schans met gemengde gevoelens het terrein, om later licht gespannen maar enthousiast terug te komen om daadwerkelijk de baan op te gaan. Tijdens het voorjurieren werden her en der shotjes gevonden op de gebouwde creaties, bedoeld om in te spelen op het oordeel van de jury.

'Gein op het Plein' bleek een groot succes door de enthousiaste deelnemers en het

vele publiek dat aanwezig was. Mogelijk was dit het gevolg van de uitbundige en weinig selectieve manier van uitnodigen ten tijde van de diverse fietstochten. Het afdrucken van onze hoofden op metershoog formaat heeft gelukkig niet geleid tot het afschrikken van het publiek (hopen we).

Samen met de spreekstalmeester (Joost Duvigneau) werd door de deelnemers nog geprobeerd de uitslag te beïnvloeden, zowel opzichtig als stiekem door het toeschuiven van alcoholische versnaperingen. Het Nachtcollege en Joost

reageerden hier uitstekend op. Al heeft dit de uitslag niet beïnvloed toch?

De dag werd afgesloten met een zeer mooi feest in de avond, dat doorging tot in de late uurtjes, waarbij het Nachtcollege haar uiterste best deed Corso&Co te vertegenwoordigen. Wij hebben hier enorm van genoten en hopen dat de bezoekers dit ook hebben gedaan. We willen graag iedereen bedanken voor deze fantastische tijd. En helaas – of misschien voor jullie juist niet – het Nachtcollege is nog lang niet klaar.

Met dank aan:

Westerhof kaasspecialist

DE REVOLUTIE
LOUNGE DINNER DANCE

Switch

Rademaker
vleesgroothandel

JUMBO

lageschaar
vaste planten

Maatschap
Schreurs

BIJ Peter

AGRO SERVICE WINTERSWIJK
LAND- EN TUINBOUW MECHANISATIE

dekalu MITOS

INTERNETTOEPASSINGEN

LAMMERS
& WELLINK
verzekeringen

Bestwelhandig.nl

Schuurbanden Industrie Winterswijk b.v.

Corso&Co wil haar sponsoren en donateurs langs deze weg enorm bedanken voor hun betrokkenheid en steun. De bijdrage van jullie, als bedrijf of in persoon, maakt het voor ons mogelijk om elk jaar weer indrukwekkende corsowagens op straat te zetten.

Ga gerust eens bij ze langs en steun hen, zoals zij ons steunen!

Corso&Con net

door Marco Wolters

Hoge doelstelling of onmogelijke opgave? Het verschil tussen beiden is een dunne scheidslijn die in het voren meestal niet te onderscheiden is. Wij als corsogroep hebben er een handje van het onszelf niet makkelijk te maken, zo ook afgelopen jaar, waar we tweemaal alles op alles gezet hebben het onmogelijke mogelijk te maken.

25 aug. 3AM (Nog 101 uur)

De haldeur slaat open. Iemand is even naar Münster op en neer geweest in de plakweek – niet voor werk, maar voor onderdelen. Onderdelen die noodzakelijk zijn om de golven te laten bewegen. Ze worden aldaar nog gemonteerd, want tijd is beperkt. De motor wordt aangezwengeld en even draaien de golven maar dan toch problemen. Zo zou het de rest van de week nog wel vaker gaan..

26 sept. 23PM (Nog 15 uur)

Het werk voor de avond is gestaakt door de grote hoeveelheid regen. Aan het strandbad is het donker en koud geworden. Helemaal voor de twee diehards, die al de gehele dag in het ondertussen ijskoude water hebben gestaan. In de kantine van het strandbad worden voorzichtig een paar biertjes opengetrokken. Zeker verdiend als je terugkijkt op wat die dag aan werk verzet is, maar tegelijkertijd overheerst het gevoel: 'er moet nog heel veel gebeuren'.

[De schans, waarvan gehoopt werd deze vandaag af te krijgen, was nog niet in de verste verte in staat een deelnemer naar beneden te laten. De steigerbokken in het water werken al de gehele week niet mee: klemmen laten zich niet aanslaan onder water, vloerplaten blijven niet op positie liggen en het koude water houdt opschalen van mankracht tegen.]

27 aug. 11PM (Nog 33 uur)

Vanavond is wederom proefgedraaid met de beweging van de golven. De hoofdas van de beweging is ineens gewokkeld. Hetgeen iedereen het meest bang voor was is gebeurt. Dit was het enige dat niet mocht gebeuren, want dit zou niet meer te overkomen zijn. Of toch?

Door de eindsprint die deze avond gemaakt is met het plakken van de bloemen blijven we op schema liggen om de wagen in de bloemen te krijgen en is de ruimte ontstaan om mensen vrij te plannen voor de beweging. Ambitieuus wordt besloten twee man de volgende vroege ochtend te laten werken aan het laatste hoopvolle plan om de golven (mogelijk) te laten draaien.

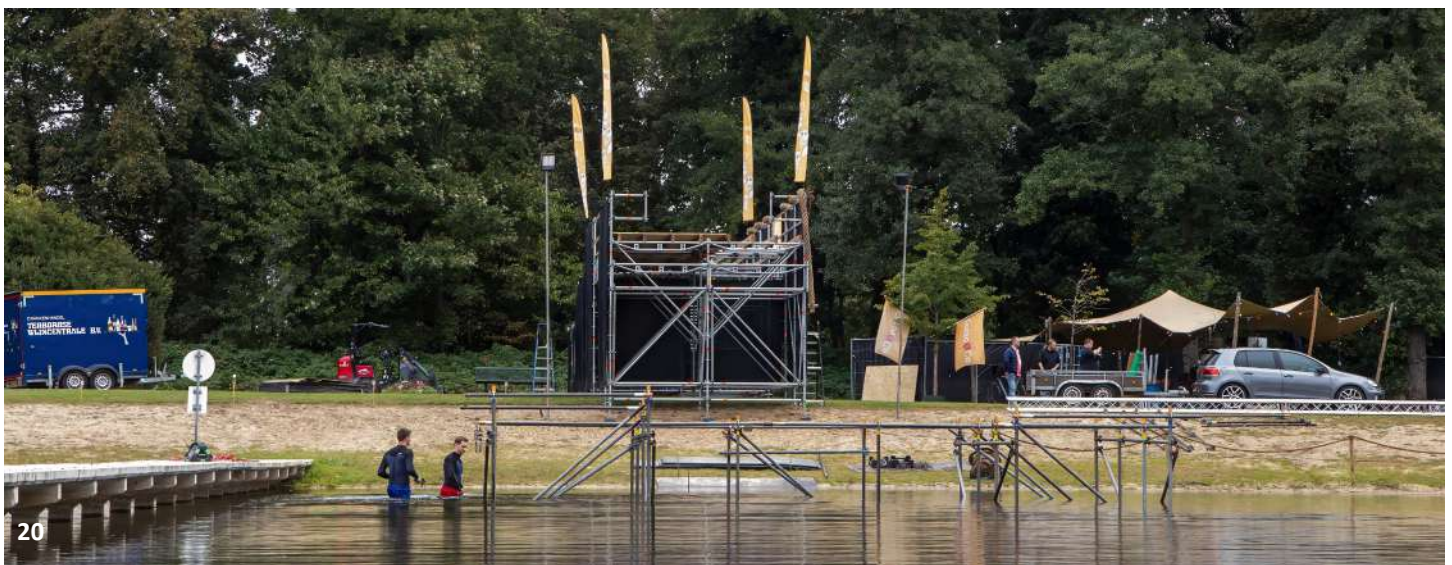
27 sept. 6AM (Nog 8 uur)

In de hal aan de Kastanjelaan wordt de constructie voor de pin op een platte wagen geladen – nog geen 9 uur eerder in elkaar gelast. Het tempo ligt hoog; de pin moet zo snel mogelijk ter plaatse, want eigenlijk is er nog geen plan om hem op de plek te krijgen, laat staan hoe deze bevestigd moet gaan worden.

28 aug. 8AM (Nog 24 uur)

De eerste bouwers komen de hal ingelopen om te starten aan de laatste plakdag, elk met dezelfde prangende vraag: 'is het gelukt?'

Drie uur eerder stonden twee noeste arbeiders in de hal om ongestoord te werken aan de laatste kans om het ge-

heel draaiende te krijgen. De gelaten gezichten spreken boekdelen en al gauw wordt duidelijk dat wederom één stap voorwaarts tot twee stappen terug heeft geleid. De aandrijflijn is bij het meest kritische tandwiel kapot gedraaid. Geen beweging in de wagen dit jaar, tenminste, zo lijkt het.

27 sept. 9AM (Nog 5 uur)

De grote opkomst in de ochtend leent zich ervoor op meerdere plekken tegelijk te werken. Het leggen van de vloer gaat snel, de truss-constructie wordt zover mogelijk voorbereid en het steiger in het water vordert gestaag, maar de blikken van de deelnemers – die hun voertuigen al komen brengen – geven een ander beeld weer: ‘onder de indruk van hetgeen dat al staat, maar ook zorg voor wat nog moet gebeuren in geringe tijd’.

29 aug. 7AM (Nog 1 uur)

De wagen staat buiten. Doordat het maken van de beweging nooit een prioriteit is gemaakt boven het plakken van de wagen, was tijd over om toch nog een reparatie uit te voeren aan de beweging van de golven. Deze zou moeten werken en wordt buiten getest. Het a-a-aggregaat (inside joke) wordt aan geslingerd en... het koord van de aggregaat breekt. Het mag dit jaar ook niet mee zitten.

27 sept. 1PM (Nog 1 uur)

Tijd van lunchen is er nauwelijks, want over een uur gaat het terrein open. Een deel van de ploeg is al thuis aan het omkleden om straks representatief hun taak tijdens het spektakel te kunnen uitvoeren. De truss staat ondertussen met veel moeite op z'n plek maar de pin moet nog altijd bevestigd worden. 1.5 uur en de eerste deelnemers moeten naar beneden.

29 aug. 8AM

Als eerste op het opstelsterrein, het is een unicum. Met de wagen op positie en het gerepareerde koord vastgemaakt, wordt besloten niet meer te testen – om 10 uur wordt het alles of niets.

Als wij dan eindelijk aan de optocht mogen beginnen, is het moment daar en... HET WERKT, de golven draaien. De wagen staat precies zoals bedoeld op straat. Een totaalplaatje met figuratie, special effects, muziek én beweging.

27 sept. 3PM

Ondanks dat het terrein al een uur open is voor bezoek, is het zover. Het is gelukt, de baan is gereed. De eerste deelnemer gaat van de baan én wat een succes! Louter positieve geluiden achteraf geven de voldoening waar we het met z'n allen voor gedaan hebben. En hoe toepasselijk dat deze prestatie met een groots afsluitend feest gevierd kon worden!

Corso&Co, soms lijkt het een groep zonder grenzen. Een groep die de lat dermate hoog legt voor zichzelf dat teleurstellingen niet altijd voorkomen kunnen worden. Een groep die af en toe lijkt te gaan voor het onmogelijke.

Maar toch,... als het dan lukt, is de euforie niet te beschrijven. Het geeft een

kick die verslavend werkt en alleen gevoeld wordt als je eraan mee hebt gewerkt. En achteraf, als je dan terugkijkt op die twee intensieve weken van afgelopen jaar – amper een maand uiteen – dan blijft slechts één gevoel over: trots! Met z'n allen hebben we het onmogelijke geflikt!

“Het lijkt altijd onmogelijk, tot het gedaan is” – Nelson Mandela.

In de Steigers

door Wendy Wansink-Visser

Aan de hand van de rubriek in de steigers proberen we je mee te nemen in de techniek achter bepaalde projecten. Bouwers aan bijvoorbeeld een specifiek element van een wagen proberen in eenvoudige taal te laten zien wat er voor technologie komt kijken bij het project.

Figuratie: het verhaal rondom de wagen

Al in één van de eerste overleggen van het ontwerpteam opperde Marjo het idee om naast de wagen ook met figuratie het verhaal te vertellen. Geïnspireerd op de Watersnoodramp en doorbreken van de dijken zou een grote groep mensen rondom de wagen het beeld versterken. Het enthousiasme was meteen groot: dit kon echt iets toevoegen aan het totaalbeeld!

Er volgde een periode van overleggen, nadenken en uitwerken. Hoe zien we die figuratie precies voor ons? Welke kleding past bij ons beeld en wat nemen mensen mee als ze hun huis moeten ontvluchten? Het beeld werd steeds duidelijker: groepjes mannen, vrouwen en kinderen met huisraad, in paniek voor het opkomende water. Tegelijkertijd een andere beweging: mensen die zandzakken slepen om verdere doorbraken te voorkomen.

De eerste stap was inventariseren. Binnen de eigen groep werd gevraagd wie wilde figureren en wie iets wist over kleding, attributen of regie. De reacties waren beperkt, maar één ervan bleek enorm waardevol. Via Peter bleek dat het OMC over veel kleding uit de juiste periode beschikte. Ook konden we

gebruikmaken van verschillende attributen, zoals een oude kar en een kinderwagen. Daarmee kreeg de figuratie meteen vorm.

Ook op het gebied van ondersteunende begeleiding viel alles al vrij snel op zijn plek. Via het OMC raakten we in contact met Henk te Brummelstroete die bereid was om mee te denken over de regie. In juli werd overlegd en kreeg de figuratie meer richting. Door verhalen uit de Watersnoodramp te gebruiken, ontstonden ideeën zoals fietskoeriers die vooruit reden om te waarschuwen (in plaats van mensen die bijvoorbeeld vluchtbriefjes uitdeelden).

In verder overleg werd geopperd de duwstang in de zandzakken van de wagen te verwerken, zodat de duwers automatisch onderdeel werden van de figuratie en daarmee het verhaal van de wagen zouden versterken. Er werd gewerkt met echte jute zandzakken (gevuld met zaagsel, dat dan wel), die gesleept en wellicht op of tegen de wagen werden gegooid. Binnen het Corso&Co-team maakte Trudy dijkwachtersjassen en zuidwesters, waardoor de verbinding met de dijkwachters op de wagen extra zichtbaar werd.

Ook werden nog fietsen opgehaald bij de museumfabriek én opgeknapt door onze eigen fietsenmaker: Alex.

De aankleding was compleet en het idee achter de figuratie was duidelijk: aan de voorkant van de wagen de paniek en angst voor het opkomende water, aan de achterkant juist het bieden van bescherming door het slepen en stapelen van zandzakken.

Hoewel verschillende oproepen werden gedaan bij toneel-, carnavals- en dans-

verenigingen, bleven de aanmeldingen beperkt. Aansluitend hebben we nog een post geplaatst op social media. Deze werd een paar duizend keer bekeken, maar er kwam welgeteld 1 hele reactie op. Omdat we zo overtuigd waren dat de figuratie het verhaal compleet maakte, hebben we het uiteindelijk binnen onze eigen groep gezocht. Rollen werden verdeeld, scènes uitgewerkt en er ontstonden zelfs uitgebreide acteerideeën over sfeer, spel en voorbeeldzinnen (ja, er bestaat een document van zeven pagina's, maar die zal ik jullie besparen).

Tijdens Schnitzelzaterdag gaf Henk uitleg over de gewenste sfeer tijdens de optocht. Tijdens de proefrit werd geoefend en groeide het gevoel dat dit echt gedragen werd door de hele groep. Alles moest zwaar voelen, dreigend en urgent. De week erna is de zin 'dit is de angst die je moet voelen!' meerdere malen voorbij gekomen. Zelfs een koffiekant werd met volle overtuiging 'loodzwaar' meegesleept, want: alles moest zwaar voelen in de rol.

En – *goed ik ben wat bevooroordeeld* – wát een toppers van een figuratie hadden wij! Tijdens de optocht kwam alles samen. Langs de route vroegen mensen van welke toneelgroep we waren ('hoezo, gewoon een corsogroep...'). Onze fietskoeriers fietsten vooruit en waarschuwden het publiek (en spraken ze soms streng toe: 'sta niet zo idioot

te klappen, ga zandzakken halen!'). Het groepje mensen en kinderen met huisraad (én kippen!) volgde in paniek, terwijl ze (dé bekende zin die nog steeds herhaald wordt in de wandelgangen) riepen: HET WATER KOMT ER AAN!

En achter de wagen waren ze hoor: onze redders in nood, degene die de zandzakken sleepten en stapelden om verdere doorbraken te voorkomen. Bijna onvermoeibaar..

De figuratie bleek een enorme aanvulling op de wagen en maakte het verhaal compleet. Iets waar we als groep MEGA trots op mogen zijn. Wat een ervaring!

TLTZ, mede gedragen door:

TELE
besturingstechniek
engineering & paneelbouw

STRAND BAD
WINTERSWIJK

MAXXIMUM
LICHT GELUID EN BEELD

SJOERD FRIELINK
MULTIDIENSTEN

de storm
THEATER VOOR DE ACHTERHOEK

Bouwbedrijf

VAN OMMEN MANNENMODE

by Jerry

GENERAL EVENTS
RIGGING CONSTRUCTION STAGE INSPECTION

Winterswijk

Het nachtcollege van Corso&Co bedankt de founders, sponsoren en de deelnemers van 'Te Land, Ter Zee & In de Lucht' editie Winterswijk.

Dit spektakel werd door jullie mede mogelijk gemaakt!

